

[Indenrigsministeren]

tet for Udlændinges praksis vedrørende sletning af påtegninger indeholdende rejsebegrænsninger og inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge i forbindelse med rejser til hjemlandet. Det oplystes i den forbindelse, at direktoratet har oplyst, at man efter helt fast praksis meddeler afslag på ansøgninger fra flygtninge om udlevering af nationalitetspas eller sletning af de nævnte rejsebegrænsninger, når ansøgningen indgives inden for den i udlændingelovens § 19, stk. 2, nævnte frist på 3 år (tidligere 2 år) for inddragelse af flygtningens opholdstilladelse.

Sådanne ansøgninger imødekommes således alene i tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at inddrage den pågældende flygtningens opholdstilladelse.

Selv om en ændring af praksis som foreslået af spørgeren ikke er udelukket, finder Indenrigsministeriet herefter ikke grundlag for at tage initiativ hertil.

Spm. nr. S 1774

Til *socialministeren* (8/8 94) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvorledes mener ministeren at det harmonerer med regeringens bestræbelser på at give mænd og kvinder lige muligheder, når regeringen ikke har villet sikre en kommunal børnepasningsgaranti i de afsluttede forhandlinger om den kommunale økonomi?«

Begrundelse

I den netop udgivne publikation fra økonomiministeren »Kvinder i økonomien« opfordres kvinder til at sætte deres krav igennem. En børnepasningsgaranti ville være stærkt medvirkende til at give mænd og kvinder lige muligheder på arbejdsmarkedet.

Svar (16/8 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Kravet om daginstitutionspladser har traditionelt været et kvindekraft med henblik på at forbedre kvindernes muligheder på arbejdsmarkedet.

Kommunerne har ansvaret for at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutionsområdet. Kommunerne har gennem de sidste år foretaget en stor udbygning af

antallet af daginstitutionspladser, og dækningsprocenterne er fortsat stigende. Det er derfor efter min opfattelse inden for rækkevidde at nå det mål, som regeringen og Kommunernes Landsforening satte sig i forbindelse med forhandlingerne om økonomien for 1995, nemlig at tilstræbe, at der med udgangen af 1995 vil være pasningstilbud for de 1-5-årige, hvor det ønskes.

Jeg mener således, at situationen på daginstitutionsområdet ser lovende ud – også set i relation til mulighederne for at fremme ligestillingen mellem kønnene på arbejdsmarkedet.

For så vidt angår spørgsmål nr. S 1775 om antallet af plejehjemspladser, er det min opfattelse, at der i kommunerne gøres en stor indsats for at få tilvejebragt det antal plejeboliger, der er brug for. Det er min opfattelse, at de initiativer, regeringen siden sin tiltræden har taget på ældreområdet, for alvor har sat skub i byggeriet af nye plejeboliger.

Der kan naturligvis i nogle kommuner opstå en vis ventetid, før der er en ledig plejehjemsplads eller plejebolig, især hvis den ældre har et særligt ønske om at flytte ind i et bestemt plejehjem eller i plejebolig.

Jeg må samtidig understrege, at det efter bistandsloven er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at de plejekrævende ældre får den pleje og omsorg, de har brug for i de tilfælde, hvor ældre må vente på den plejebolig, de er visiteret til. Denne opgave løses af hjemmeplejen.

For den gruppe af ældre, der er færdigbehandlet på et sygehus, men som venter på en plejehjemsplads, forestår sygehusets omsorgen og plejen af den ældre.

Det er min opfattelse, at kun et meget lille antal af pårørende må påtage sig at drage omsorg og pleje for et ældre familiemedlem på grund af mangel på hjælpetilbud fra det offentlige. Selv om det i givet fald nok typisk er en kvindelig pårørende, der påtager sig at passe og pleje en plejekrævende ældre, er antallet så lille, at jeg ikke finder, at dette i sig selv har større betydning med hensyn til at fremme ligestillingen mellem kønnene på arbejdsmarkedet.

En international undersøgelse udført i forbindelse med det europæiske ældreår viste i øvrigt, at de ældre i Danmark ikke er specielt interesseret i at blive passet af pårørende.